Dilluns 24 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,1-10): En aquell temps, quan Jesús hagué acabat totes les seves paraules al poble que l'escoltava, entrà a Cafarnaüm. Hi havia un cert centurió que tenia un servent que li era molt estimat, i que estava malalt a punt de morir. I havent sentit parlar de Jesús, li envià alguns ancians dels jueus a suplicar-li que hi anés a salvar el seu servent. I ells, havent-se presentat a Jesús, el pregaven amb insistència, dient: «Es mereix que li concedeixis això, perquè estima molt la nostra gent i ell ens ha edificat la sinagoga». I Jesús anava amb ells, però quan ja no era lluny de la casa, el centurió envià amics a dir-li: «Senyor, no et molestis, perquè no soc digne que entris sota el meu sostre, i per això tampoc no m'he considerat digne de venir a tu, però, digues-ho de paraula, i serà guarit el meu criat. Perquè també jo soc home posat sota una potestat, i tinc soldats sota meu, i dic a aquest: "ves", i va; i a l'altre: "vine", i ve; i al meu servent: "Fes això", i ho fa». I havent sentit això, Jesús l'admirà i, girant-se vers la multitud que el seguia, digué: «Us dic que ni a Israel he trobat una fe tan gran!». I quan tornaren a la casa els enviats, trobaren sa el servent.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Us dic que ni a Israel he trobat una fe tan gran!»

Fr. John A. SISTARE
(Cumberland, Rhode Island, Estats Units)

Avui, ens enfrontem amb una pregunta interessant. Per quina raó el centurió de l'Evangeli no anà personalment a trobar Jesús i, en canvi, envià alguns notables dels jueus per endavant amb la demanda que vingués a salvar el seu criat? El mateix centurió respon per nosaltres en el passatge evangèlic: «Senyor, no et molestis, perquè no soc digne que entris sota el meu sostre, i per això tampoc no m'he considerat digne de venir a tu, però, digues-ho de paraula, i serà guarit el meu criat» (Lc 7,7).

Aquell centurió posseïa la virtut de la fe en creure que Jesús podria fer el miracle —si així ho volia— només amb la seva divina voluntat. La fe li feia creure que, prescindint d'allà on Jesús pogués trobar-se, Ell podria sanar el criat malalt. Aquell centurió estava ben convençut que cap distància no podria impedir o deturar Jesucrist, si volia dur a bon terme el seu treball de salvació.

Nosaltres també som cridats a tenir la mateixa fe en les nostres vides. Hi ha vegades que podem ésser temptats a creure que Jesús és lluny i no escolta els nostres precs. La fe, però, il·lumina les nostres ments i els nostres cors fent-nos creure que Jesús s'hi troba sempre a prop, per tal d'ajudar-nos. De fet, la presència sanativa de Jesús a l'Eucaristia ha de ser el nostre recordatori permanent que Jesús és sempre prop nostre. Sant Agustí, amb ulls de fe, hi creia en aquesta realitat: «El que veiem és el pa i el calze; això és el que els teus ulls et senyalen. Però, allò que la teva fe t'obliga a acceptar és que el pa és el Cos de Jesucrist i en el calze s'hi troba la sang de Jesucrist».

La fe il·lumina les nostres ments per fer-nos veure la presència de Jesús al bell mig de nosaltres. I, com aquell centurió, direm, «Senyor, no et molestis, perquè no soc digne que entris sota el meu sostre» (Lc 7,6). Per tant, si ens humiliem davant el nostre Senyor i Salvador, Ell ve i s'apropa per a curar-nos. Tanmateix deixem Jesús penetrar el nostre esperit, a casa nostra, per tal de curar i enfortir la nostra fe i per a dur-nos cap a la vida eterna.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Per les obres que fa la caritat se sap si la fe és viva o morta. La fe viva és excel·lent perquè, estant unida amb la caritat i vivificada per ella, és ferma i constant. Fa moltes i bones obres, que mereix que sigui lloada per elles dient: Oh, quina fe tan gran» (Sant Francesc de Sales)

- «El nostre temps requereix cristians que creixin en la fe gràcies a la familiaritat amb la Sagrada Escriptura i els sagraments. Persones que siguin gairebé un llibre obert que narra l'experiència de la vida nova en l'Esperit» (Benet XVI)

- «La fe és, en primer lloc, una adhesió personal de l'home a Déu. Al mateix temps —i d'una manera inseparable— és l'assentiment lliure a tota la veritat revelada per Déu (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 150)